

באוויי. אלא שבHIRAH חופשית של הפרט נחשבת בדבר היחיד שمبرטיה את אימוץ התהליכים הטוביים ביותר, ומפנה כל פעולה לידיהם של בעלי הכישורים המתאימים ביותר לבצעה. איש לא חשב שנחוץ לחוק חוק שלפיו רק גבר בעל זרועות חזקות יכול להיות חופש ותחרות דיבם כדי להבטיח שבבעלי זרועות חזקות יהיו נפחים, משומם שבבעלי זרועות שלושת ידויהו יותר אם יעסקו בעיסוקים שהולמים יותר את כישוריהם. בהתאם לתפיסה זו, החלטה הראש, על סמך איזו הנחה כללית, שאנשים מסוימים אינם מתאים לעשות דברים מסוימים, נחשבת להסגת גבול לא נאותה מצד הרשות. ביום ידוע ומקובל שם הנחות כאלה קיימות, הן לעולם אין חסינות מטעויות. גם אם במקרה רבים הנחה כזו מבוססת היטב – דבר שסבירין מועטים ביותר – יהיה מיעוט של מקרים יוצאים מן הכלל שבהם היא אינה תקפה. ובמקרים הללו הצבת מחסומים בדרך שבה היחידים מנצלים את כישוריהם לחולתם הם ולחולת אחרים היא גם לא צודקת כלפי היחידים וגם פוגעת בחברה. לעומת זאת, במקרה שבום חוסר ההתאמנה

אם העיקרון הכללי הזה של המדעים החברתיים והכלכליים
אינו נכון; אם ייחדים, בהתייעצות עם אלה שמכירים אותם,
איןם מסוגלים לשפט את כישוריהם ויכולותיהם בצורה טובה
יותר משועשים זאת החוק והממשל – או אז אפשר לנוכח מיד
את העיקרון הזה, ולהזور לשיטה הישנה של פיקוח והגבלות. אך
אם העיקרון נכון, علينا לפעול כאילו אנו מאמינים בו, ולא לנו
לקבועשמי שנולד ילדה ולא ילד, כמו גם מי שנולד שחור ולא לבן,
או בן העם הפשוט ולא אציל, מעמדו יקבע לכל החיים ותימנע
מןנו גישה לכל העמדות החברתיות הגבות, ולכל המקצועות
המכובדים, למעט אחדים. גם אילו קיבלו את הטענה היומינית
שהגברים הם בעלי יכולת הגבורה ביותר למלא את כל התפקידים
השמורים להם, עדין היה מקום לטעון נגד המגבלה החוקית על
היכולת להיבחר לפולמנט. אם תנאי הקבלה לתפקיד מונעים את
כניסתו של אדם מתאים אפילו רק אחת לתריסר שנים, ההפסד הוא
אמת, בעוד שאין כל רוח במניעת כניסה של אלפי אנשים בלתי
מתאים; שכן אם הרכבו של הגוף הבוחר מאפשר לבחור אנשים
לא מתאים, תמיד יהיו רבים כאלה שמתוכם ניתן לבחור. גם אם
מרחב הבחירה הוא כמעט בלתי מוגבל, מספר האנשים שיכולים
לבע היטבתפקידים קשים וחשוביים במידה זו או אחרת קטן תמיד
מהנדיש, ולפיכך כל ציון של מרחב הבחירה מונע בעדר החברה
הוזמניות לקבל שירות מהמתאים, מלבד שמלחצים אותה מידי
הלא-מתאים.